

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31.01.2007, sp. zn. 25 Cdo 874/2005, ECLI:CZ:NS:2007:25.CDO.874.2005.1

Číslo: 5/2008

Právní věta: Ke stavení běhu promlčecí doby dochází v tom rozsahu, v jakém byla pohledávka věřitele namítnuta v soudním řízení k započtení proti pohledávce jeho dlužníka; zanikla-li započtením jen část pohledávky namítnuté k započtení, stává se promlčecí doba dle § 112 obč. zák. ohledně zbývajících částí pohledávky od okamžiku vznesení kompenzační námitky až do pravomocného skončení řízení.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.01.2007

Spisová značka: 25 Cdo 874/2005

Číslo rozhodnutí: 5

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Promlčení, Započtení

Předpisy: § 112 předpisu č. 40/1964Sb.
§ 98 předpisu č. 99/1963Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

O b v o d n í s o u d p r o P r a h u 6 r o z s u d k e m z e d n e 8. 12. 2003 u l o ž i l ž a l o v a n é p o v i n n o s t z a p l a t i t ž a l o b c i č á s t k u 15 712 657 Kč s ú r o k y z p r o d l e n í 7,5 % o d 20. 12. 2001 d o z a p l a c e n í a r o z h o d l o n á h r a d ě n á k l a d ů ř í z e n í. R o z h o d l t a k o n á r o k u ž a l u j í c í s p o l e č n o s t i (d á l e j e n ž a l o b c e) n a n á h r a d u u š l é h o z i s k u z p o d n i k á n í, z p o d n á j m u a n a n á h r a d u š k o d y v z n i k l é n u c e n ý m o d p r o d e j e m z b o ž í a z a ř í z e n í p r o z o v o v n y. S o u d v y š e l z e z j i š t ě n í, ž e ž a l o v a n á j a k o v l a s t n í k o b j e k t u D. v P. 6 u z a v ř e l a d n e 31. 7. 1990 d o h o d u s e s p o l e č n o s t í P.-U., a. s., n a j e j í m ŝ z á k l a d ě t a t o s p o l e č n o s t v y k o n á v a l a j a k o z m o c n ě n e c ž a l o v a n é s p r á v u o b j e k t u D. a p ř í s p r á v ě m ě l a o p r á v ě n ě n í k e v š e m ú k o n ů m v l a s t n í k a. S t o u t o s p o l e č n o s t í ž a l o b c e u z a v ř e l 6. 9. 1994 s m l o u v u o n á j m u p r o s t o r v u v e d e n ě m o b j e k t u n a d o b u u r č i t o u d o 31. 12. 2005 s n á j e m n ý m s t a n o v e n ý m p e v n ý m i č á s t k a m i. Ž a l o b c e v t ě c h t o p r o s t o r á c h p o d n i k a l a b y l m u u d ě l e n s o u h l a s i s p o d n á j m e m t ě c h t o p r o s t o r. Ž a l o v a n á 29. 4. 1998 a 30. 4. 1998 p o d z j e v n ý m n á t l a k e m p ř i n u t i l a ž a l o b c e k u z a v ř e n í n o v ý c h n á j e m n í c h s m l u v o h l e d n ě t ě c h t o p r o s t o r s n o v ý m s p r á v c e m n e m o v i t o s t í A., s. r. o., v n i c h ŝ b y l o s j e d n á n o n ě k o l i k a n á s o b n ě v ý š š í n á j e m n ě, a n ě k t e r é č á s t i p ř e d m ě t n ý c h p r o s t o r ž a l o v a n á d u p l i c i t n ě p r o n a j a l a j i n ě m u. P ř i n u t i l a t a k ž a l o b c e p o d p o h r ů ŝ k o u o k a m ŝ í t ě h o v y k l i z e n í k u z a v ř e n í n o v ý c h s m l u v z a n e r e á l n ý c h p o d m í n e k, o n i c h ŝ v ě d ě l a, ž e j e ž a l o b c e n e m ů ŝ e p l n i t, a p r o n e p l a c e n í n á j e m n ě h o p a k d a l a 5. 8. 1998 ž a l o b c i v ý p o v ě d' z n á j m u z e v š e c h p r o s t o r. P e n ě ŝ n í ú s t a v y o d m í t l y ž a l o b c e d á l e f i n a n c o v a t a ž a l o b c e d n e 14. 8. 1998 v s t o u p i l d o l i k v i d a c e, k d y ŝ s e m u n e p o d a ř i l o z a j i s t i t d a l š í p r o z o v n í ú v ě r y. P o t ě, c o ž a l o b c e p ř e d m ě t n ě p r o s t o r y v

objektu D. opustil, žalovaná je pronajala jiným společnostem za nájmné, které přibližně odpovídalo nájmnému, které žalobce platil před rokem 1998. Soud dospěl k závěru, že smlouvy ze dne 29. 4. 1998 a 30. 4. 1998 jsou absolutně neplatné podle § 37 odst. 1 a 2 obč. zák., neboť k jejich uzavření chyběla žalobcova svobodná a vážná vůle a navíc nebyla splněna podmínka tehdy platného § 3 odst. 2 a 4 zákona č. 116/1990 Sb.; jednáním žalované vznikla žalobci škoda, za kterou žalovaná odpovídá podle § 424 obč. zák., neboť jako vlastníka objektu protiprávně zasáhla do smluvních vztahů upravujících žalobcovo užívání předmětných prostor, pod nátlakem ho přinutila k uzavření nových smluv a v důsledku toho byl žalobce nucen své podnikání zlikvidovat. Tento výkon práva, který - bez ohledu na to, zda se ve své podstatě mohl jevit jako oprávněný - směřoval záměrně ke způsobení škody jinému a byl úmyslně šikanózní, neboť jakmile žalobce prostory vyklidil, žalovaná je pronajala jiným subjektům za podstatně výhodnějších podmínek. Námitku promlčení „části nároku“ neshledal soud důvodnou, neboť žalobce svůj nárok uplatnil ke kompenzaci ve sporu vedeném žalovanou proti němu u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 19 C 92/99, a to do celé výše částky proti němu zažalované (4 721 167 Kč), a v tomto řízení řádně pokračoval, takže promlčecí doba se až do skončení tohoto řízení, tj. do 27. 3. 2003, stavěla (§ 112 obč. zák.). Vzniklou škodu žalobce specifikoval v podáních ze dne 3. 4. 2000 a 29. 11. 2001 v uvedeném sporu, v němž byly předloženy potřebné dokumenty vážící se ke vzniklé škodě. Soud dospěl k závěru, že ušlý zisk za část roku 1998 mohl být vyčíslen nejdříve k 30. 6. následujícího roku v souvislosti s podáním daňového přiznání, a nároky i za rok 1998 byly uplatněny včas. Na základě provedených, zejména listinných důkazů soud zjistil celkovou výši škody v částce 17 053 513 Kč (8 775 500 Kč na ušlém zisku z prodeje zboží, 3 101 040 Kč na ušlém příjmu z podnájmních smluv, 1 836 513 Kč na věcné škodě z likvidace zboží a zařízení, které byl žalobce nucen v krátké době prodat bez ohledu na nevýhodnost prodeje, a 3 340 460 Kč na ušlém zisku z ostatních služeb), přičemž na tuto škodu byla ve výše zmíněném soudním sporu vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 19 C 92/99 započtena částka 1 340 856 Kč; soud tedy žalobci přiznal zbývající částku 15 712 657 Kč.

K odvolání žalované M ě s t s k ý s o u d v Praze rozsudkem ze dne 19. 3. 2004 rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé potvrdil, změnil jej ve výroku o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Vyšel ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně, který nedoznal změny ani po doplnění dokazování, a ztotožnil se i s jeho právním posouzením. Podle smlouvy uzavřené dne 31. 7. 1990 s tehdejší Obvodní národní výborem v P. 6 spravovala předmětnou nemovitost P.-U., a. s., a byla oprávněna uzavírat nájmní smlouvy a inkasovat nájmné a poplatky za služby. Příspěvková organizace S. P. 6 - správa nemovitostí, jejímž předmětem byla správa nemovitostí žalované, byla zřízena až dne 1. 12. 1992 a ohledně výkonu těchto práv uzavřela dne 15. 8. 1997 mandátní smlouvu se společností A., s. r. o. I když vznikla řada sporů o výklad smlouvy ze dne 31. 7. 1990, byly tyto spory řešeny smírně, nájmní i podnájmní smlouvy byly uznány a usnesením ze dne 20. 8. 1997 Obvodní rada Městské části P. 6 (dále jen „Rada“) schválila všechny stávající nájmní a podnájmní smlouvy. Zhojila tak nedostatek svého předchozího souhlasu a akceptovala dané nájmné. Přesto Rada v dopise ze dne 22. 4. 1998 a následně A., s. r. o., vyzývaly žalobce k uzavření nových smluv v jiných cenových relacích pod pohrůzkou vyklizení a nutily tak žalobce k uzavření nových smluv, ačkoliv dosavadní smlouvy byly schváleny. Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že nepřipustný nátlak na žalobce k uzavření nových nájmních smluv při několikanásobně vyšším nájmném za situace, že žalovaná následně uzavřela nájmní smlouvy s jinými subjekty za nájmné v obdobné výši jako v roce 1994, je jednáním proti dobrým mravům, a z tohoto jednání vyplývá i úmysl žalované ukončit za každou cenu vztah s žalobcem. Protože bylo prokázáno, že v důsledku tohoto jednání žalované musel žalobce ukončit svou podnikatelskou činnost, odvolací soud dovodil, že úmyslné jednání proti dobrým mravům je v příčinné souvislosti se vznikem škody na straně žalobce, a to jak ve formě skutečné škody, tak i ušlého zisku ve výši zjištěné soudem prvního stupně. Žalovaná za tuto škodu odpovídá podle § 424 obč. zák.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná dovolání. Uvádí, že v řadě právních otázek má napadené rozhodnutí zásadní význam, a jako dovolací důvod uplatňuje nesprávné právní posouzení věci. Namítá, že dohoda o pronájmu objektu D. ze dne 31. 7. 1990, uzavřená s P.-U., a. s., není smlouvou o nájmu budovy, nýbrž je třeba ji posoudit jako hospodářskou smlouvu o dočasném užívání majetku podle § 71 a § 348 hosp. zák., která však nesplňuje náležitosti předepsané hospodářským zákoníkem či dalšími předpisy, a je proto podle § 21 odst. 1 hosp. zák. neplatná. Dovolatelka nesouhlasí se závěrem soudů obou stupňů, že na základě této dohody mohla P.-U., a. s., jednat jako zmocněnec vlastníka a že měla oprávnění ke všem úkonům vlastníka, neboť z obsahu dohody nelze dovodit, že by ONV v P. 6 udělil této společnosti plnou moc k jednání svým jménem. Z dohody vyplývá, že úmyslem obou smluvních stran bylo dočasné úplatné přenechání budovy do užívání, a nikoliv postoupení práv a povinností. Usnesení Rady ze dne 20. 8. 1997 pak nemohlo zhojit nedostatek předchozího souhlasu Rady a schválit stávající nájemní a podnájemní smlouvy, neboť usnesení obvodní rady nemůže mít žádné účinky v soukromoprávních vztazích vůči třetím osobám a zpětné vyslovení souhlasu k uzavření smlouvy nemůže „ratihabovat“ neplatný právní úkon. Žalovaná tedy dovozuje, že v roce 1998, před tím, než byly uzavřeny nové nájemní smlouvy se žalobcem, neexistoval žádný právní vztah, který by opravňoval žalobce užívat předmětné nebytové prostory. Pokud žalobce takové právo dříve měl, jednalo se o podnájem, kdy nájemcem byla společnost P.-U., a. s., a se zánikem oprávnění společnosti P.-U., a. s., užívat předmětnou budovu zaniklo i oprávnění žalobce. Uvádí, že žalovaná naopak chtěla žalobci užívání těchto prostor umožnit, proto mu nabízela uzavření nájemních smluv v roce 1998, což není v rozporu s dobrými mravy, a nelze přičítat žalované, že s ní žalobce uzavřel smlouvy, které nebyl schopen plnit. Dovolatelka namítá nedostatek příčinné souvislosti mezi jejím jednáním a škodou vzniklou žalobci, neboť kdyby nebyly uzavřeny smlouvy z roku 1998, které byly teprve později shledány neplatnými, musel by žalobce předmětné prostory vyklidit už tehdy, neboť je užíval bez právního důvodu. Nesouhlasí se způsobem, jakým byla zjištěna výše ušlého zisku z podnikání žalobce, a to jako násobek ročního průměrného příjmu z let 1996 a 1997, neboť tento způsob odpovídá úpravě v § 380 obch. zák., který však nelze na vztahy žalobce a žalované aplikovat. S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. [25 Cdo 676/2001](#) namítá, že od ušlého zisku z podnájmů měly být odečteny náklady, které je nutné na jejich dosažení vynaložit. Dovojuje, že samotným prodejem zboží a zařízení nemohla žalobci vůbec škoda vzniknout, neboť inventární cena zboží a zařízení nemusí odpovídat tržní ceně, za kterou byly tyto věci prodány. Nesouhlasí dále se závěrem odvolacího soudu ohledně promlčení nároku na náhradu ušlého zisku, neboť okolnost, že 30. 6. 1999 uplynulo zdaňovací období za rok 1998, nemohla mít vliv na vědomost žalobce o výši škody z podnájmů, vzniklé v předchozím kalendářním roce. I kdyby počala subjektivní promlčecí doba běžet až od 1. 7. 1999, jak dovodily soudy obou stupňů, právo na náhradu ušlého zisku se promlčelo dne 1. 7. 2001, neboť u soudu bylo uplatněno až dne 20. 12. 2001 a skutečnost, že žalobce v jiném sporu část svého nároku započítal proti pohledávce žalované, nemá žádný vliv na běh promlčení u nezapočtené části nároku. Navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření k dovolání uvedl, že nejsou splněny podmínky přípustnosti dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř., neboť aplikace ustanovení § 424 obč. zák. byla správná a nejedná se o věc zásadního právního významu. Vyvrací důvody dovolání s tím, že dovolatelka nesprávně interpretuje obsah rozhodnutí soudu, polemizuje se skutečnostmi, které nejsou relevantní pro rozhodnutí, a uvádí v dovolání nová stanoviska a tvrzení, která jsou nepřípustnými novotami podle § 241a odst. 4 o. s. ř. Ať už je právní povaha smlouvy uzavřené mezi žalovanou a P.-U., a. s., jakákoliv, soudy správně dovodily, a to i v předchozím sporu vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 19 C 92/99, že tato společnost jednala se žalobcem jako zmocněnec žalované, správce nemovitostí, a to se souhlasem žalované na základě jejího pověření, uvedeného v dohodě ze dne 31. 7. 1990 pod písm. f). V řízení bylo prokázáno, že žalovaná v roce 1998 přinutila žalobce uzavřít nové - absolutně neplatné smlouvy se zcela nereálnými podmínkami, jednání žalované bylo jednoznačně zaměřené na likvidaci podnikání žalobce a žalovaná tak jednala úmyslně v rozporu s dobrými mravy ve smyslu ustanovení §

424 obč. zák. Tvrzení, že před uzavřením smluv z roku 1998 nebyl žalobce k užívání předmětných prostor oprávněn, nebere v úvahu jeho smlouvu s P.-U., a. s., ze dne 6. 9. 1994 s dodatky z roku 1996, jejichž platnost byla usnesením Rady potvrzena. Pokud jde o výši škody, žalovaná uplatňuje nové skutečnosti, které nebyly v předchozím řízení uplatněny a nejsou proto přípustné. Poukazuje na to, že ušlý zisk byl doložen listinnými důkazy a stanoven podle výnosů dosahovaných z podnikatelské činnosti žalobce v předchozích letech, přičemž náklady na jejich dosažení byly již od příjmů odečteny. Pokud jde o promlčení, škoda byla způsobena úmyslně, což má z hlediska aplikace ustanovení § 106 odst. 2 obč. zák. zásadní význam. Námitka promlčení byla vznesena k „části nároku“, tedy neurčitě, což neodpovídá požadavku § 37 obč. zák. na platnost právního úkonu. Odvolací soud správně dovodil, že o výši škody se žalobce dozvěděl až na konci zúčtovacího období, neboť při dlouhodobějších a kolísavých nákladech lze až tehdy stanovit výši zisku. Žalobce nesouhlasí s názorem v dovolání, že z hlediska běhu promlčecí doby k uplatnění nároku nemá započtení vliv na běh promlčení u nezapočtené části. Navrhl, aby dovolání žalované bylo odmítnuto, případně zamítnuto.

Žalovaná pak dodatečně uvedla, že dovoláním napadené rozhodnutí považuje za zásadně významné po právní stránce, neboť řeší otázku odpovědnosti za škodu způsobenou úmyslným jednáním proti dobrým mravům, která nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu zatím vyřešena, a další otázky týkající se platnosti a charakteru smluvních vztahů mezi žalobcem, žalovanou a P.-U., a. s., odpovědnosti za skutečnou škodu a ušlý zisk a jejich výše, promlčení nároku žalobce, vzniku odpovědnosti a účinků usnesení obvodní rady Městské části P. 6. Opakuje a rozvádí své výhrady uvedené v dovolání, popírá, že by se dopustila úmyslného jednání proti dobrým mravům.

Žalobce v dalším vyjádření k replice žalované poukázal na to, že některé z otázek předložených žalovanou dovolacímu soudu již byly řešeny v jeho rozhodnutích.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, účastníkem řízení, zastoupeným advokátem ve smyslu ustanovení § 241 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou jeho přípustnosti.

Podle ustanovení § 424 obč. zák. za škodu odpovídá i ten, kdo ji způsobil úmyslným jednáním proti dobrým mravům.

Aplikace § 424 obč. zák. nevyžaduje, aby ze strany škůdce došlo přímo k porušení smluvního závazku, tedy k porušení právní povinnosti vyplývající ze smlouvy, neboť v takovém případě nastupuje odpovědnost za porušení právní povinnosti podle § 420 obč. zák. Odpovědnost za úmyslné jednání proti dobrým mravům zahrnuje jak případy právem neupraveného jednání, tak právě případy oprávněného výkonu práva, který směřuje k poškození jiného, neodporuje sice přímo zákonu a nedosahuje intenzity protiprávnosti, ale je v rozporu s dobrými mravy. Znamená to, že i když škůdce vykonává své právo, avšak způsobem, který záměrně poškozuje jiného a vede k nepřiměřeným důsledkům, jde o tzv. šikanozní výkon práva, jenž je sankcionován právě ustanovením § 424 obč. zák. Úmyslné jednání proti dobrým mravům, jež má za následek vznik škody, je předpokladem vzniku odpovědnosti za škodu. Nemůže obstát námitka dovolatelky, že právě uzavřením nájemní smlouvy v roce 1998 mělo být žalobci umožněno pokračovat v dosavadním užívání prostor v objektu D., neboť – jak vyplývá ze skutkového stavu, jak byl v řízení zjištěn – nešlo o navázání nájmu, nýbrž o snahu stanovením nereálných podmínek znemožnit mu jeho další podnikání v tomto objektu. Ze skutkových zjištění, jež nejsou předmětem dovolacího přezkumu, vyplývá, že v důsledku toho, že žalobce byl donucen nájemní smlouvy v roce 1998 uzavřít a podle nich plnit, musel zanechat své podnikatelské

činnosti a vznikla mu tak škoda, zatímco poté žalovaná pronajala tyto prostory jinému za výrazně nižší nájemné. Proto - i kdyby zde před rokem 1998 neexistoval platný nájemní vztah mezi účastníky - ač obě strany vycházely z opaku - platí, že šikanozní výkon práva (tedy nikoliv jen „nemravný“ zásah do smluvních vztahů) je jednáním proti dobrým mravům. Zásada „nikdo nesmí zneužívat svého práva jednáním proti dobrým mravům“ platí právě v případech, kdy jde o jednání dovolené, nikoliv protiprávní, avšak v konkrétních souvislostech naplňující znaky nemravného jednání.

Otázkou zásadního právního významu, která nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu vyřešena a má i judikatorní přesah, je otázka běhu promlčecí doby k uplatnění práva na plnění z pohledávky, jež byla předtím v jiném sporu namítnuta k započtení a zčásti k jejímu započtení nedošlo. Řešení, jež ohledně této otázky odvolací soud v projednávané věci přijal, je zpochybňováno v dovolání. Z hlediska této otázky představuje napadený rozsudek odvolacího soudu rozhodnutí, které má po právní stránce zásadní význam, a dovolání je v tomto směru přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Stavení promlčecí doby podle § 112 obč. zák. předpokládá, že věřitel v promlčecí době uplatnil své právo u soudu, popř. jiného příslušného orgánu, a v řízení řádně pokračoval, tedy svými úkony nebránil průběhu řízení a meritornímu rozhodnutí. Věřitel může uplatnit své právo proti dlužníkovi u soudu nejen podáním žaloby na plnění (§ 79 o. s. ř.), ale v řízení vedeném dlužníkem proti němu i podáním vzájemné žaloby (§ 97 odst. 1 o. s. ř.) a rovněž tzv. kompenzační námitkou, tedy projevem, jímž uplatňuje svou pohledávku k započtení proti pohledávce žalobce (§ 98 o. s. ř.). Od okamžiku, kdy bylo právo takto v řízení uplatněno, promlčecí doba až do skončení řízení neběží; po jeho skončení pak její běh pokračuje. V rozsahu, v jakém se kryjí, zanikají započtením vzájemné pohledávky dlužníka a věřitele, a to zásadně okamžikem, kdy se setkaly, tj. kdy nastala splatnost pohledávky později splatné (§ 580 obč. zák.). Započtení je jeden z důvodů zániku dluhu. Pohledávka, jež nezankla započtením, však trvá dále a běh promlčecí doby k jejímu uplatnění pokračuje po pravomocném skončení řízení, v němž byla vznesena kompenzační námitka. Na tom nic nemění okolnost, že z celkové výše pohledávky namítnuté k započtení proti pohledávce dlužníka zanikla jen její část. Ke stavení běhu promlčecí doby dochází totiž v tom rozsahu, v jakém bylo právo u soudu uplatněno. Jestliže započtením zanikla jen část pohledávky namítnuté k započtení, ohledně zbývající (nezaniklé) části pohledávky se promlčecí doba stavěla po dobu řízení, v němž byla takto uplatněna (§ 112 obč. zák.), a teprve po jeho skončení pokračoval běh promlčecí doby k uplatnění této zbývající části pohledávky.

Jestliže tedy v daném případě v soudním řízení, v němž se žalovaná domáhala na žalobci plnění, žalobce namítl proti pohledávce na něm vymáhané svou protipohledávku k započtení, a to do výše pohledávky proti němu uplatněné (4 721 167 Kč), a svými úkony nebránil pokračování v tomto řízení, došlo ke stavení promlčecí doby ohledně celé takto uplatněné pohledávky, a to od okamžiku vznesení kompenzační námitky až do pravomocného skončení řízení. Započtením vzájemných pohledávek zanikly obě sice jen do výše, v níž byla pohledávka uplatněná proti žalobci shledána důvodnou (tj. 1 340 856 Kč), avšak až do pravomocného skončení řízení (27. 3. 2003) běh promlčecí doby v rozsahu celé uplatněné protipohledávky (4 721 167 Kč) nepokračoval. Nelze proto přisvědčit názoru vyslovenému v dovolání, že na běh promlčecí doby nemá vliv skutečnost, že pohledávka žalobce proti žalované byla namítnuta k započtení v jiném řízení.

Jak z výše uvedeného vyplývá, rozhodnutí odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správné, Nejvyšší soud tedy dovolání jako nedůvodné zamítl (§ 243b odst. 2 o. s. ř.).